

Γιώργος Κ. Παναγιωτάκης

ΑΛΙΣΤΡΑ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΩΝ ΔΥΟ ΚΟΣΜΩΝ

ΑΛΑΣΤΡΑ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους
Σειρά: Μυθιστορήματα φαντασίας

Γιώργος Κ. Παναγιωτάκης, *Αλάστρα, Το διδύλιο των δύο κόσμων*

Επιμέλεια, διορθώσεις: Αντωνία Γουναροπούλου

Εξώφυλλο: Μιχάλης Διαλυνάς

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Δ. Μάστορης

Φύλμ-μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση

Copyright© Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)

και Γιώργος Κ. Παναγιωτάκης, 2014

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Απρίλιος 2015

ΚΕΤ 9465 ΚΕΠ 338/15

ISBN 978-960-16-6218-3

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΛΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 – ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

ΓΙΩΡΓΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΗΣ

ΑΛΑΣΤΡΑ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΩΝ ΔΥΟ ΚΟΣΜΩΝ

Χάρτης της Αλάστρας

Βουνά δράκων

Κάβος
της Ομίχλης

ρουφήχτρα

Μαύρο Νησί

Νησιά
των Σκύλων

Το κάστρο της Αλάστρας

Νησί της Αυγής

Σειρήνες

Ασπρονήσι

Νησί της Φωτιάς

Νησί της Μοίρας

«ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΗΣ ΑΛΑΣΤΡΑΣ

Αν θέλεις να αγναντέψεις το κάστρο της Αλάστρας, καλύτερο μέρος από το λημέρι της Στρίγκλας δε θα βρεις. Όμως πρόσεχε! Θα πρέπει να το λέει η καρδιά σου για να ανεβείς εκεί πάνω. Γιατί μπορεί η Στρίγκλα της Αλάστρας να είναι πια πεθαμένη, δε συμβαίνει όμως το ίδιο με τη Φρυττώ, τη θυγατέρα της. Ετούτη –το ψιθυρίζουν οι γέροντες στα καπηλειά– τα βράδια ξεμυτά από το λαγούμι της, στριγκλίζει ύμνους στη Σελήνη και καταριέται τη γενιά του Λάθυρου, του ιππότη. Ο Λάθυρος ήταν, βλέπετε, που γράπωσε τη μάνα της και την έσυρε στο κάστρο και την πέταξε δεμένη στα πόδια του βασιλιά Μακρυγένη. Και ο βασιλιάς πρόσταξε να της κόψουν πέρα ως πέρα το κεφάλι, αφού όμως πρώτα τη στραγγαλίσουν με αγιασμένο κομποσκοίνι. Γιατί, όλοι οι Αλαστρινοί το γνωρίζουν, μονάχα έτσι πείθεται μια στρίγκλα να ξαγκιστρώσει τα νύχια της από τούτον εδώ τον κόσμο και να πάρει τη στράτα για τον Άδη».

Ο χορός της βροχής δυνάμωσε στη στέγη και μια πηχτή σκοτεινιά, λες και ήταν νύχτα, τρύπωσε από το παράθυρο του παλιού σπιτιού. Η Βικτώρια μισόκλεισε το βιβλίο και στράφηκε στον αδερφό της.

«Φοβιστικό μου φαίνεται...» ψιθύρισε.

«Φοβιστικό ξεφοβιστικό, θα το διαβάσουμε!» είπε εκείνος. «Εσύ επέμενες, άλλωστε».

Κάπου μέσα στο δάσος έπεσε ένας κεραυνός. Η βροχή ακούστηκε να κυλάει σαν γιγάντιο δαρέλι μακριά.

«Ένα συνηθισμένο βιβλίο είναι» είπε πιο ήρεμα τώρα ο Χρήστος. «Δε συμβαίνουν στ' αλήθεια αυτά που γράφει! Μόνο διάβαζε λίγο πιο σιγανά. Να μην ξυπνήσει η γριά και μας ακούσει».

Στη σκέψη της Κυδέλης Παρωρίτη, της όχι και τόσο αγαπημένης τους προγιαγιάς, η Βικτώρια ένιωσε μια κρυάδα να διατρέχει το κορμί της.

Η αλήθεια είναι ότι ακόμη και αν η γυναίκα αυτή ήταν μια αγία –κάτι πάντως που η εξωτερική της εμφάνιση δεν άφηνε να εννοηθεί– θα ήταν αδύνατο τα δισέγγονά της να την είχαν κιόλας αγαπήσει. Βρίσκονταν στο σπίτι της σαράντα οχτώ μόλις ώρες, ενώ τα προηγούμενα χρόνια της ζωής τους όχι μόνο δεν την είχαν συναντήσει, μα αγνοούσαν και την ύπαρξή της ακόμη.

Πώς λοιπόν βρέθηκαν στο σκιερό της σπίτι να διαβάσουν στα κρυφά ένα παράξενο βιβλίο; Να μια καλή ερώτηση! Η απάντηση, όμως, όσο και να τη στριμώξουμε, δε χωρά σε αυτήν εδώ τη σελίδα. Ας γυρίσουμε λοιπόν στην επόμενη και, με την ευκαιρία, ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Το χρονικό της Αλάστρας

1.

Τα παιδιά του Πράσινου Λόφου

ΗΤΑΝ ΔΕΚΑ ΤΟ ΠΡΩΙ και στο αριστοκρατικό προάστιο του Πράσινου Λόφου η ζέστη είχε κιόλας αρχίσει να γίνεται ενοχλητική. Η μετεωρολογική υπηρεσία είχε προβλέψει πολύ υψηλές θερμοκρασίες και οι παρουσιαστές των ειδήσεων είχαν συστήσει στους τηλεθεατές να μη μετακινούνται και να πίνουν συνεχώς υγρά. Βέβαια, οι συστάσεις αυτές αφορούσαν κυρίως όσους ζούσαν κάτω, στη μεγάλη πόλη που γυάλιζε σαν τσιμεντένια λίμνη στις καυτές ακτίνες του ήλιου. Εδώ, στις πλαγιές των λόφων, τα πράγματα ήταν σαφώς καλύτερα.

Ειδικά το σπίτι του Μάξιμου και της Ελένης Παρωρίτη έμοιαζε με όαση μέσα στο λιοπύρι. Στον κήπο, τα ποτιστικά μηχανήματα ράντιζαν ακούραστα το κοντοκουρεμένο γκαζόν, ενώ πίσω από τις μεγάλες συρόμενες τζαμόπορτες τα κλιματιστικά δούλευαν στο φουλ χύνοντας δουνίσια δροσιά στα δωμάτια. Στο ευρύχωρο καθιστικό του σπιτιού επικρατούσε η τάξη, δείγμα πως η κυρία Μέμα, η οικιακή

δοηθός, είχε μόλις ολοκληρώσει τις πρωινές της εργασίες. Το πάτωμα άστραφτε από την καθαριότητα, τα δάζα φιλοξενούσαν λουλούδια παλ αποχρώσεων και τα μοντέρνα έπιπλα ήταν τοποθετημένα σύμφωνα με τους αυστηρότερους κανόνες της συμμετρίας και του φενγκ σουί.

Τα μόνα στοιχεία της διακόσμησης που έμοιαζαν παράταιρα με το σύνολο έγερναν σαν μισοάδεια τσουβάλια στον καναπέ, απέναντι από την τεράστια μα λεπτή σαν ριζόχαρτο οθόνη της τηλεόρασης. Ήταν τα δύο παιδιά της οικογένειας, ο Χρήστος και η Βικτώρια.

Στην πρώτη ματιά, η εμφάνισή τους δεν είχε κάτι το ιδιαίτερο ώστε να απαιτεί και μια δεύτερη. Αν παρ' όλα αυτά τα μάτια σου έκαναν του κεφαλιού τους και επέμεναν να τους κοιτούν, θα διέκριναν κάποια πολύ συγκεκριμένα χαρακτηριστικά. Καταρχάς έμοιαζαν αρκετά μεταξύ τους, καθώς εκτός από αδέρφια ήταν και συνομήλικοι. Είχαν γεννηθεί την ίδια ακριβώς μέρα, με τον Χρήστο να έχει προλάβει την αδερφή του για δύο μόλις λεπτά, κάτι που δεν παρέλειπε να της τονίζει σε κάθε ευκαιρία. Και οι δύο φορούσαν κοκάλινα γυαλιά μυωπίας, λεπτά και παραλληλόγραμμα το αγόρι και οβάλ το κορίτσι. Τα μαλλιά τους ήταν καστανόχρωμα. Η Βικτώρια είχε φυλακίσει τις ατίθασες μπούκλες της με τσιμπίδια και λαστιχάκια, ώστε να στέκονται κολλημένες στο κεφάλι της, ενώ ο Χρήστος είχε τις σπαστές τούφες του ανακατωμένες, σύμφωνα με τη μόδα του τελευταίου εξαμήνου.

Το αγόρι είχε το νυσταλέο βλέμμα του κολλημένο στην οθόνη. Αν τον ρωτούσες τι ακριβώς έβλεπε, ίσως και να μην ήξερε να σου απαντήσει. Βασικά χάζευε, μέχρι να δρει το κουράγιο να σηκωθεί και να πάει στο δωμάτιό του. Εκεί

είχε δύο επιλογές: είτε θα έπαιζε κάποιο παιχνίδι στον υπολογιστή ή στο τάμπλετ, είτε θα ασχολιόταν με το ολοκαίνουριο κινητό του τηλέφωνο, που στην ουσία το είχε κιόλας βαρεθεί. Στην πραγματικότητα το παλιό τού άρεσε πιο πολύ. Όμως όλοι σχεδόν οι γνωστοί του είχαν πάρει το καινούριο πανάκριβο μοντέλο. Το ζήτησε λοιπόν κι αυτός από τους γονείς του, οι οποίοι του το αγόρασαν χωρίς πολλά πολλά. Το παλιό το είχε τώρα η αδερφή του, που δεν ενδιαφερόταν ιδιαίτερα για τέτοια πράγματα.

Η Βικτώρια ξέκλεβε κι αυτή μερικές ματιές στην τηλεόραση, όμως η προσοχή της ήταν στραμμένη κυρίως σ' ένα βιβλίο, ανοιγμένο στην ποδιά της. Γενικώς διάβαζε πολύ. Ήταν «μια σκέτη βιβλιοφάγος», όπως έλεγε και η μητέρα της με ένα ύφος που ίσως και να έκρυβε μια κάποια περιφρόνηση. Τον τελευταίο καιρό, είχε αποκτήσει μια εμμονή για τα μυθιστορήματα φαντασίας, κάτι που εντυπωσίαζε και την ίδια, αφού αυτό το είδος δεν ταίριαζε και πολύ με την ιδιοσυγκρασία της.

Η Βικτώρια ήταν διάσημη μέσα στο σπίτι για τις φοβίες και τις ανασφάλειές της. Και από τότε που διάβαζε βιβλία φαντασίας τα πράγματα είχαν χειροτερέψει. Τα βράδια ήταν αδύνατο να κοιμηθεί αν δεν υπήρχε αναμμένο φως. Κι αν τύχαινε και ξυπνούσε μέσα στη νύχτα, είχε διαρκώς την εντύπωση ότι στους διαδρόμους του σπιτιού έκοβαν βόλτες ξωτικά και τελώνια ή ότι μέσα στις ντουλάπες ανάσαιναν βαριά κάτι κακομούτσουνα τρολ. Μέσα στο σκοτάδι έπαιρνε σιωπηλά όρκο ότι δε θα ξαναδιαβάσει τέτοια βιβλία, αλλά το πρωί κάτι την τράβαγε και τα άνοιγε πάλι. Λες και της άρεσε να βασανίζεται!

Βέβαια, ήταν στιγμές που και το διάβασμα ακόμη της

φαινόταν αφόρητα βαρετό. Όμως τι άλλο να έκανε; Φίλες πολλές δεν είχε, ενώ και εκείνες που την έκαναν παρθέα ασχολιόντουσαν με πράγματα που δεν τη συγκινούσαν. Με κινητά τηλέφωνα, με κουρέματα της μόδας, με πρόσωπα της σόου μπίζνες... Και βέβαια με τα φιγουρατζίδικα αγόρια που περιφέρονταν με ύφος χιλίων καρδιναλίων στους διαδρόμους του εμπορικού κέντρου.

Στην πραγματικότητα, τα δίδυμα αδέρφια έλπιζαν στο ίδιο πράγμα: πως η μέρα τους θα κυλήσει γρηγορότερα από τις προηγούμενες και η ώρα για τον βραδινό ύπνο θα φτάσει πριν προλάβουν να λιποθυμήσουν από την απραξία. Αυτή η αδιάλειπτη ανία τούς κρατούσε συντροφιά από την ημέρα που είχαν ξεκινήσει οι καλοκαιρινές τους διακοπές και τίποτε δεν ήταν ικανό να τα ξεκολλήσει από τον καναπέ.

«Καλύτερα» είχε πει ο Μάξιμος Παρωρίτης όταν η σύζυγός του είχε επισημάνει αυτή τους τη συμπεριφορά. «Από το να γυρνάνε στους ήλιους, είναι προτιμότερο να κάθονται στο σαλόνι. Άλλωστε τι τα έχουμε πάρει τα κλιματιστικά;»

Η Ελένη Παρωρίτη είχε κάποιες αντιρρήσεις, όχι όμως και τον χρόνο να τις εκφράσει. Κάποτε, όταν ακόμα ζούσαν στο παλιό τους σπίτι στην πόλη, της άρεσε πολύ να κουδεντιάζει με τον άντρα της και τα παιδιά της. Της άρεσε ακόμη να μαστορεύει, να παίζει επιτραπέζια παιχνίδια αλλά και να μαγειρεύει παράξενες συνταγές – είχε μάλιστα σκεφτεί να ανοίξει ένα μικρό εστιατόριο στο κέντρο της πόλης. Μετά όμως είχε προσληφθεί στην τράπεζα, είχε ανεβεί τις βαθμίδες και είχε φτάσει να γίνει υποδιευθύντρια του τμήματός της. Το ωράριό της ήταν εξαντλητικό.

Υπήρχαν μέρες που επέστρεφε αργά το βράδυ και δεν είχε όρεξη να δει άνθρωπο. Κι αν καμιά φορά συναντούσε στο γκαράζ του σπιτιού τον Μάξιμο –που κι αυτός έλειπε στο γραφείο του όλη τη μέρα– δεν αντάλλασσαν ούτε μια καλησπέρα. Ένωθαν πως και η παραμικρή λέξη θα τους κουρέλιαζε τελείως τα νεύρα και, κουδέντα στην κουδέντα, θα αρπάζονταν για τα καλά.

Η αλήθεια είναι πως η κατάσταση αυτή τους κούραζε, όμως τι να έκαναν; Επιθυμούσαν μια υψηλή ποιότητα ζωής γι' αυτούς και τα παιδιά τους και ήταν αποφασισμένοι να την έχουν με κάθε τίμημα. Αν δεν εργάζονταν τόσο πολύ, δε θα μπορούσαν να συντηρούν το ακριβό τους σπίτι και τα τρία τους αυτοκίνητα. Δε θα μπορούσαν να καλύπτουν τα δίδακτρα για το πανάκριβο σχολείο των παιδιών, ούτε και να αγοράζουν ό,τι τους χρειαζόταν ή ό,τι έδλεπαν στις διαφημίσεις. Και, ακόμα χειρότερα, θα αναγκάζονταν να επιστρέψουν στην παλιά τους γειτονιά, να ζήσουν ξανά όπως οι απλοί άνθρωποι που τα θγάζουν με δυσκολία πέρα. Και αυτό τους τρώμαζε.

Τα πάντα λοιπόν μέσα στο σπίτι των Παρωρίτηδων έδειχναν πως και εκείνη η μέρα θα κυλούσε στο ίδιο τέμπο, όταν συνέδη κάτι απρόσμενο. Συγκεκριμένα, εκεί που ο Χρήστος έβλεπε το πρόσωπό του να καθρεφτίζεται πάνω στις κινούμενες εικόνες της οθόνης...

«Παιδιά» άκουσε τη μητέρα του να λέει. «Κλείστε σας παρακαλώ για λίγο την τηλεόραση».

Η Βικτώρια γούρλωσε τα γλαρωμένα της μάτια πίσω από το διβλίο.

«Τι; Δεν έφυγες ακόμη;»

«Όχι» είπε ο πατέρας της καθώς έμπαινε κι εκείνος με

γοργό δήμα στο καθιστικό. «Καθυστερήσαμε σήμερα, γιατί έχουμε να σας ανακοινώσουμε κάτι».

«Αν είναι να μας πείτε πως θα χαλάσουμε τα μάτια μας από την πολλή τηλεόραση, μην κουράζεστε» έκανε ο Χρήστος βαριεστημένα. «Όπως βλέπετε φοράμε ήδη και οι δύο γυαλιά».

«Εξυπνάδες... Πάντως κάνετε καλά που τα φοράτε» είπε ο πατέρας του, καθαρίζοντας με επιμέλεια τα δικά του γυαλιά. «Όποιος δε βλέπει με απόλυτη διαύγεια, χάνει τους στόχους του. Όσο για την τηλεόραση, μπορείτε να κάθεστε μπροστά της όλη τη μέρα. Τόσα χρήματα μας κόστισε... Κάποιοι σε αυτό το σπίτι πρέπει να τη χαρούνε».

«Ας τελειώνουμε γιατί δεν έχουμε και πολύ χρόνο» είπε η Ελένη πιέζοντας το κόκκινο κουμπί του τηλεκοντρολ με το νύχι της. «Λοιπόν, την Κυριακή που μας έρχεται θα πάμε μια μικρή εκδρομή».

«Εκδρομή;» έκανε η Βικτώρια λες και δεν είχε ξανακούσει αυτή τη λέξη.

«Ναι, εκδρομή. Θα επισκεφτούμε τη γιαγιά του πατέρα σας».

«Τη μητέρα της μητέρας μου» διευκρίνισε ο Μάξιμος.

«Μα εσύ δεν...» πήγε να πει ο Χρήστος.

«Μη διακόπτεις» τον πρόλαβε η μητέρα του.

«Δεν είναι δείγμα σωστής ανατροφής» σχολίασε ο πατέρας του. «Τσάμπα σας στέλνουμε σε ένα τόσο καλό και ακριβό σχολείο;»

Ο Χρήστος τίναξε νευρικά το πόδι του κάνοντας το μοντέρνο τραπεζάκι και τα τέσσερα τηλεκοντρολ που ήταν πάνω του να αναπηδήσουν. Ώρες ώρες ο πατέρας

του τον εκνεύριζε απίστευτα. Τον τσάντιζε όμως και η αδερφή του. Κάθε φορά που θύμωνε, εκείνη πάλευε με νύχια και με δόντια να τον ηρεμήσει. Να, όπως τώρα που του άγγιξε το χέρι. Όταν γινόταν αυτό, ο Χρήστος ένιωθε το αίμα να του ανεβαίνει στο κεφάλι και να κοχλάζει όπως το νερό στο τζακούζι του μπάνιου τους.

Ο βασικός λόγος που η Βικτώρια απεχθανόταν τους τσακωμούς μέσα στο σπίτι ήταν γιατί την αποσπούσαν βίαια από την αγαπημένη της ασχολία. Από το να κάθεται άπραγη, κλωθογυρίζοντας στο μυαλό της διάφορες ανούσιες σκέψεις. Όπως: «Γιατί η κοιλιά μου να μην είναι πλάκα, όπως εκείνης της αντιπαθητικής της Μελίνας από το άλλο τμήμα;» ή «Άραγε θα καταφέρω του χρόνου να κάνω μια μανσέτα της προκοπής στο δόλεϊ, για να σταματήσουν να με κοροϊδεύουν οι άλλες;».

«Ναι, λοιπόν!» είπε η Ελένη. «Δεν έτυχε να σας το πούμε μέχρι τώρα, αλλά ο πατέρας σας έχει μια γιαγιά που κατοικεί τριακόσια χιλιόμετρα από δω, στο Βροχερό Βουνό. Ονομάζεται Κυβέλη Παρωρίτη, μένει μόνη της σε ένα μεγάλο σπίτι και είναι πολύ ηλικιωμένη. Κατά τα άλλα χαίρει άκρας υγείας».

Αυτό το τελευταίο το είπε σαν να στεναχωριόταν κάπως.

«Για πολλά χρόνια» συνέχισε «η προγιαγιά σας δεν επιθυμούσε να έχει καμία επαφή μαζί μας. Είναι παράξενοι μερικές φορές οι ηλικιωμένοι... Όμως, απ' ό,τι φαίνεται, έβαλε επιτέλους μυαλό. Χθες λοιπόν μας έστειλε ένα μήνυμα...»

«Με κάπως ασυνήθιστο τρόπο...» είπε ο Μάξιμος πιάνοντας ένα μαύρο φτερό που βρισκόταν στο πάτωμα και πετώντας το έξω από το ανοιχτό παράθυρο.

«...όπου αναφέρει πως προτίθεται, όταν φύγει από τη ζωή, να αφήσει το σπίτι της σε εσάς τους δύο».

«Μαζί με το οικόπεδο στο οποίο είναι χτισμένο» συμπλήρωσε ο Μάξιμος.

«Αυτό, όπως καταλαβαίνετε, θα σας εξασφαλίσει ένα διόλου ευκαταφρόνητο εισόδημα. Ξέρετε πόσο έχουν ανεβεί οι τιμές στο Βροχερό Βουνό;»

«Όχι» παραδέχτηκε η Βικτώρια.

«Πάρα πολύ, σε δεκαίωνα» είπε ο Μάξιμος. «Και στο μέλλον, αν καεί λίγο το δάσος και αρχίσουν να χτίζονται εξοχικές κατοικίες στις πλαγιές, οι τιμές θα ανεβούν ακόμη περισσότερο».

«Ένα πράγμα ζητάει η προγιαγιά σας για αντάλλαγμα» συνέχισε η Ελένη. «Να δεχτείτε να σας φιλοξενήσει για μια εβδομάδα!»

«Τι;» φώναξε ο Χρήστος. «Δεν είμαστε με τα καλά μας!»

«Μια ολόκληρη εβδομάδα...» έκανε η Βικτώρια και βούρκωσε, δικαιώνοντας για πολλοστή φορά τον αδερφό της που την κατηγορούσε πως έχει το δάκρυ στο τσεπάκι.

«Ακούστε, παιδιά μου» είπε με σταθερή φωνή ο πατέρας τους. «Σήμερα, η μητέρα σας και εγώ δγάζουμε αρκετά χρήματα για να μπορούμε να σας προσφέρουμε μια άνετη ζωή. Όμως οι καιροί είναι πονηροί. Τα βλέπετε στις ειδήσεις... Υπάρχει οικονομική κρίση. Ανεργία. Ο κόσμος εκεί έξω είναι σε αναδρασμό. Γίνονται φασαρίες, διαδηλώσεις... Και στη δουλειά γίνεται σφαγή! Αυτή η πονηρή σουπιά, ο Παπαευσταθίου, με υπονομεύει συνέχεια στον πρόεδρο. Χτες, για παράδειγμα...»

Η σύζυγός του τον διέκοψε με μια κίνηση του χεριού της και πήρε τον λόγο.

«Αύριο μεθαύριο, θα πρέπει να σταθείτε μόνοι σας στα πόδια σας. Και δε θέλουμε να σας δούμε να ζορίζεστε. Θέλουμε να έχετε μια υψηλή ποιότητα ζωής, όπως αυτή που απολαμβάνετε τώρα!»

«Το ακίνητο αυτό θα είναι μια πολύ καλή βάση ώστε να φτιάξετε και εσείς τις δικές σας περιουσίες».

Ο Χρήστος ήταν έτοιμος να τους πει ότι η μελλοντική του περιουσία ήταν το τελευταίο πράγμα που τον ενδιέφερε. Ξαφνικά όμως συνειδητοποίησε πως δεν ήξερε ούτε καν ποιο ήταν το πρώτο. Έμεινε λοιπόν σιωπηλός.

«Όπως και να έχει» είπε τότε η Ελένη «ο πατέρας σας και εγώ το έχουμε πάρει απόφαση. Θα πάτε. Μια βδομάδα είναι, θα περάσει».

«Τι είναι επτά ημέρες μπροστά σε μια ολόκληρη ζωή;» ρώτησε ρητορικά ο Μάξιμος και έκανε νόημα στη σύζυγό του.

«Τώρα δυστυχώς θα πρέπει να σας αφήσουμε. Να είστε φρόνιμοι και να μην κάνετε τρέλες. Αν θέλετε, μπορείτε να πάτε και μια βόλτα μέχρι το εμπορικό κέντρο. Σας έχω αφήσει χρήματα στο κομοδίνο. Θα προσπαθήσουμε να μην αργήσουμε...»

«...και πάρα πολύ...»

«...να επιστρέψουμε».

Και με αυτά τα λόγια ο Μάξιμος και η Ελένη Παρωρίτη αποχώρησαν από το σαλόνι. Λίγο αργότερα, όταν τα δύο μικρά και ευκίνητα αυτοκίνητα που οι Παρωρίτηδες είχαν για να κινούνται στην πόλη ακούστηκαν να απομακρύνονται, ο Χρήστος έπιασε το τηλεκοντρόλ και άνοιξε ξανά την τηλεόραση. Είχε διαφημίσεις...

2.

Κυριακάτικη εκδρομή

ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ, κατά το μεσημεράκι, το ογκώδες τζίπ της οικογένειας Παρωρίτη βρυχήθηκε, ενθουσιασμένο λες που κάποιος το χρησιμοποιούσαν, και έσυρε τα πέντε χιλιάδες κυβικά του έξω απ' το γκαράζ, αφήνοντας πίσω του το σπίτι και την κυρία Μέμα, που το χαιρετούσε κουνώντας του ένα λευκό ξεσκονόπανο. Έπειτα από λίγη ώρα, το αυτοκίνητο κατάπινε αχόρταγα τα χιλιόμετρα της εθνικής οδού. Πίσω από τα φιμέ τζάμια, στη θέση του οδηγού, ο Μάξιμος Παρωρίτης δαστούσε συνοφρυωμένος το τιμόνι.

«Κρίμα...» μουρμούρισε κάποια στιγμή. «Τέτοια αυτοκινητάρα και να μην τη χαιρόμαστε. Θα πρέπει να το καθιερώσουμε. Να ταξιδεύουμε πιο συχνά».

«Αστειεύεσαι, Μάξιμε;» τον επανέφερε στην τάξη η σύζυγός του. «Για ταξιδάκια αναψυχής είμαστε; Ξέρεις πόσο πίσω με πηγαίνει στη δουλειά αυτό το σημερινό;»

«Εμένα να δεις...» μουρμούρισε εκείνος παραδεχόμενος την ανοησία του.

Στο πίσω κάθισμα, ο Χρήστος και η Βικτώρια κοιτούσαν από τα παράθυρα σιωπηλοί. Στο παρελθόν είχαν εκφράσει αρκετές φορές την επιθυμία τους να ταξιδέψουν, τώρα όμως όλη αυτή η διαδικασία τους φαινόταν εξίσου βαρετή με τη συνηθισμένη τους ρουτίνα. Ακόμη και οι τηγανητές πατάτες που έφαγαν στο φαστ φουντ όπου έκαναν μια σύντομη στάση ήταν ολόιδιες με εκείνες που μαसουλούσαν στις ατέρμονες βόλτες τους στο εμπορικό κέντρο.

Η μονοτονία της εθνικής οδού τερματίστηκε έπειτα από δύο ώρες, όταν έστριψαν σε μια παρακάμψη και ακολούθησαν μια ταμπέλα που έγραφε: «Μουντή Κοιλιάδα 75 χλμ».

Λίγη ώρα αργότερα, το τζιπ έτρεχε σε έναν στενό επαρχιακό δρόμο γεμάτο λακκούβες και στροφές. Μετά από δύο ανεβοκατεβάσματα σε λόφους και βουναλάκια και τρεις στάσεις για να ξεξαλιστούν τα παιδιά, έφτασαν σε μια στενή κοιλάδα που στο κέντρο της έρεε βουδά ένα μικρό ποτάμι. Πυκνά δέντρα κάλυπταν και τις δυο όχθες, ενώ από πάνω τους κρεμόταν ένας ουρανόσ βαρύς σαν μολύδι.

«Το πάει για βροχή» είπε ο Χρήστος.

«Η αλήθεια είναι πως στη Μουντή Κοιλιάδα έχει πάντα συννεφιά» τον πληροφόρησε ο πατέρας του. «Είναι ένα τοπικό φαινόμενο με αντικυκλώνες, χαμηλά βαρομετρικά και τα ρέστα».

«Όμως, αγόρι μου, μην κοιτάς προς τα πάνω» είπε η Ελένη. «Κάπου διάβασα πως αυτό μπορεί να προκαλέσει άσχημο στραμπούληγμα στον λαϊμό».

«Αυτό μας έλειπε...» μουρμούρισε ο Μάξιμος, κοιτά-

ζοντας τα παιδιά του από τον καθρέφτη. «Και εσύ, Βικτώρια, γιατί έδγαλες τα γυαλιά σου; Θύμισέ μου τι έχουμε πει!»

«Ότι πρέπει πάντα να βλέπουμε καθαρά» είπε το κορίτσι και τα ξαναφόρεσε.

«Έτσι μπράβο. Όποιος βλέπει θολά ονειροπολεί και τελικά δεν προκόβει σε αυτή τη ζωή».

Με αυτά και με αυτά, έφτασαν σε ένα πλάτωμα δίπλα στο ποτάμι και σταμάτησαν κάτω ακριβώς από μια κουτσουρεμένη ξύλινη ταμπέλα.

«Εδώ είμαστε» είπε ο Μάξιμος καθώς τραβούσε το χειρόφρενο.

«Προς Βροχερό Βουνό» διάβασε δυνατά ο Χρήστος. «Όμως...» έκανε έπειτα στρέφοντας πέρα δώθε το κεφάλι του. «Πού είναι ο δρόμος;»

Πράγματι, η ταμπέλα έδειχνε σε ένα στενό γεφυράκι που κρεμόταν ανάμεσα από τα αιωνόδια πλατάνια ενώνοντας τις όχθες του ποταμιού. Μόνο πεζός θα μπορούσε κανείς να το διαβεί και πάλι με μεγάλη προσοχή, αφού μερικά σανίδια του έλειπαν ενώ τα σκοινιά που το κρατούσαν είχαν ξεφτίσει σε επικίνδυνο βαθμό.

Ο Μάξιμος Παρωρίτης άνοιξε την πόρτα.

«Δεν υπάρχει δρόμος» είπε πηδώντας στο έδαφος. «Από δω αρχίζει το μονοπάτι για το Βροχερό Βουνό».

«Εννοείς πως θα πάμε με τα πόδια;» ρώτησε ο Χρήστος.

«Εμείς δε θα πάμε πουθενά. Εσείς θα πάτε» διευκρίνισε ο πατέρας του.

Τα παιδιά δγήκαν από το αυτοκίνητο και τον πλησίασαν αναστατωμένα.

«Ακούστε, παιδιά» πήρε τον λόγο η μητέρα. «Η προ-

γιαγιά σας ήταν απόλυτη ως προς αυτό. Απαιτεί εμείς να φύγουμε και εσείς να μείνετε εδώ, σε αυτό ακριβώς το σημείο, και να περιμένετε. Θα στείλει εκείνη κάποιον να σας παραλάβει».

Η Βικτώρια γούρλωσε τα μάτια της.

«Τι; Θα μείνουμε ολομόναχοι σε αυτή την ερημιά;»

«Ε, δεν είναι δα και ερημιά» είπε ο πατέρας της. «Ολόκληρος δρόμος περνάει εδώ δίπλα».

«Ναι, αλλά τόση ώρα δεν έχουμε δει ούτε ένα αυτοκίνητο!»

«Αυτό είναι λογικό. Γιατί να κουβαληθεί κανείς καλοκαιριάτικα στη Μουντή Κοιλιάδα; Χάθηκαν οι παραλίες;»

«Δεν μπορώ να καταλάβω πού βρίσκουν χρόνο για μπάνια...» μουρμούρισε αφηρημένη η Ελένη Παρωρίτη.

«Όπως και να έχει, ολόκληρα παιδιά είσαστε» είπε ο Μάξιμος. «Και στο κάτω κάτω της γραφής, τα κινητά τηλέφωνα τι σας τα αγοράσαμε; Μόνο για να στέλνετε μηνύματα στους φίλους σας και να χαζολογάτε στο ίντερνετ; Αν συμβεί το παραμικρό θα μας τηλεφωνήσετε και θα επιστρέψουμε αμέσως».

Η Βικτώρια έσκυψε το κεφάλι και προσπάθησε να συμβιδιαστεί με τον κόμπο που έσφιγγε τον λαιμό της. Ένιωθε μεγάλη ανασφάλεια δίχως τους γονείς της ή έστω την κυρία Μέμα, μα ήταν πολύ περήφανη για να πει το παραμικρό. Ο Χρήστος πάλι, με ύφος αδιάφορο, αλλά με χέρια που έτρεμαν ανεπαίσθητα, έδγαλε το τηλέφωνό του από την τσέπη και το κοίταξε. Ευτυχώς η μπαταρία ήταν μισοφορτισμένη και το σήμα σχετικά δυνατό.

Η Ελένη πλησίασε τα παιδιά της και τα άγγιξε στοργικά στην πλάτη.

«Εμείς, βρε κοντούτσικα, νομίζετε πως δεν ανησυχούμε; Ανησυχούμε και πολύ μάλιστα. Όμως το μέλλον σας προέχει, έτσι δεν είναι;»

Ο Μάξιμος κοίταξε το ρολόι του και της έκανε νόημα.

«Είναι ώρα να πηγαίνουμε» είπε η Ελένη και σκούπισε τρυφερά ένα δάκρυ από το μάγουλο της Βικτώριας.

Την ίδια στιγμή ο Μάξιμος άφηγε στο έδαφος τις βαλίτσες των παιδιών.

«Παραλίγο να το ξεχάσω» είπε και, ανοίγοντας ξανά το πορτμπαγκάζ, φανέρωσε από μέσα και δύο ομπρέλες. «Δεν το έχουν πει για πλάκα Βροχερό Βουνό...»

Μετά οι γονείς φίλησαν τα παιδιά τους και μπήκαν στο αυτοκίνητο.

«Ό,τι θέλετε, αγάπες μου, μη διστάσετε να μας ενοχλήσετε!» φώναξε η Ελένη από το παράθυρο καθώς ο Μάξιμος έκανε μανούβρα για να πάρουν τον δρόμο της επιστροφής. Έπειτα ανέβασε το τζάμι για να μη χαθεί η θερμοκρασία του κλιματιστικού.

Σούρουπο στη Μουντή Κοιλιάδα

ΟΤΑΝ ΤΟ ΤΖΙΠ ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΗΚΕ στη στροφή του δρόμου, η Βικτώρια κάθισε πάνω στη βαλίτσα της και έμεινε να κοιτάζει τον αδερφό της, που περιφερόταν στο μικρό πλάτωμα με το κινητό του τηλέφωνο στο χέρι.

«Όσο πλησιάζω προς τη γέφυρα, το σήμα γίνεται όλο και πιο αδύναμο» την πληροφόρησε εκείνος. «Το δικό σου έχει σήμα;»

Η Βικτώρια έσκυψε το κεφάλι και δεν απάντησε.

«Μη μου πεις ότι το παράτησες πάλι στο σπίτι!» φώναξε ο Χρήστος. «Δε σε πιστεύω πια!»

Η Βικτώρια έμεινε σιωπηλή. Φοβόταν. Φοβόταν πολύ και από πάνω μια μεγάλη απορία τριγυρνούσε στο κεφάλι της. Πώς και οι γονείς τους είχαν αποφασίσει να τους παρατήσουν μόνους σε αυτή την ερημιά; Της φαινόταν αδιανόητο, δεν το χωρούσε το μυαλό της. Έδγαλε τα γυαλιά της και τα καθάρισε με την άκρη της μπλούζας της. Πριν τα ξαναφορέσει, θέλησε να ρίξει μια

ματιά γύρω της δίχως αυτά. Της άρεσε πού και πού να το κάνει. Να βλέπει τα αντικείμενα να θολώνουν και να αλλάζουν όψη. Εδώ, για παράδειγμα, οι φυλλωσιές των δέντρων, έτσι όπως απαντούσαν στις ξαφνικές ριπές του ανέμου, έμοιαζαν με πράσινες αγελάδες που ετοιμάζονταν να φταρνιστούν. Η Βικτώρια ακούμπησε τα γυαλιά δίπλα της. Και την άσφαλτο που έφευγε φιδογυριστή μακριά, θα μπορούσε κανείς, με λίγη φαντασία, να την περάσει για έναν μεγάλο βόα, που κοιμόταν χορτάτος έπειτα από το γεύμα του. Όμως τι ήταν εκείνα τα δύο φωτεινά σημάδια που γυάλιζαν μέσα στη θολούρα; Έσκυψε να πιάσει τα γυαλιά της για να το εξακριβώσει...

«Μα πού είναι;» έκανε κοιτώντας γύρω από τη βαλίτσα της.

«Τι έχασες;» ρώτησε ο αδερφός της και πήρε το βλέμμα του από το τηλέφωνο. «Τα γυαλιά σου!» έδωσε μόνος του την απάντηση βλέποντας ότι δεν τα φορούσε.

«Εδώ τα είχα ακουμπήσει. Δεν μπορώ να καταλάβω πού πήγαν!»

«Μα επιτέλους, πού έχεις το μυαλό σου;» τη μάλωσε ο Χρήστος καθώς έσκυβε για να ψάξει μέσα στα πεσμένα φύλλα. «Και γιατί παρακαλώ τα έβγαλες;»

«Έτσι ήθελα!» απάντησε πειστωμένη η Βικτώρια.

«Ξέχασα ότι έχω να κάνω με νιάναρο!» είπε ο αδερφός της. «Βρες τα λοιπόν μόνη σου».

Και γυρίζοντάς της την πλάτη, κατευθύνθηκε πάλι προς το γεφυράκι.

Όμως δεν είχε κάνει ούτε λίγα βήματα και η Βικτώρια τον είδε να χοροπηδάει τινάζοντας τα χέρια του σαν ξε-

χαρδαλωμένος ανεμόμυλος, ενώ κάτι μαύρο πετάριζε μπροστά στο πρόσωπό του.

«Ένα πουλί!» φώναξε ο Χρήστος.

Πράγματι, ήταν ένα κατάμαυρο πουλί με γκριζωπό ράμφος. Ο Χρήστος το είδε πρώτα ολοκάθαρα και έπειτα λίγο πιο θολά. Άθελά του έτσι όπως χτυπιόταν είχε τινάξει τα γυαλιά του από το πρόσωπό του! Αφού έγινε αυτό, το πουλί πέταξε μακριά.

«Ωραία!» γκρίνιαξε ο Χρήστος καθώς έσκυβε για να τα ψάξει.

«Μα τι σε έπιασε και έβγαλες τα γυαλιά σου;» κάγχασε η Βικτώρια.

Ο Χρήστος την αγριοκοίταξε και έπειτα συνέχισε να ψάχνει μέσα στα φύλλα.

«Δεν μπορεί να έβγαλαν φτερά και να πέταξαν» μουρμούρισε. «Κάπου εδώ θα είναι».

Όσο όμως και αν έψαχνε στάθηκε αδύνατο να τα βρει. Την ίδια κατάληξη είχαν και οι προσπάθειες της Βικτωρίας να βρει τα δικά της.

Μισή ώρα αργότερα, τα πρώτα σημάδια του σούρουπου βρήκαν τα αδέρφια να κάθονται μουτρωμένα και δίχως γυαλιά πάνω στις βαλίτσες τους.

«Μα πότε επιτέλους θα έρθουν να μας πάρουν;» αναρωτήθηκε ο Χρήστος καθώς αφουγκραζόταν τους ήχους του δάσους που ακούγονταν όλο και πιο δυνατά.

Ένας λυγμός της αδερφής του τον έβγαλε από τις σκέψεις του.

Φοβάται η καημενούλα, σκέφτηκε και, σαν μεγαλύτερος κατά δύο λεπτά, είπε να δώσει τόπο στην οργή.

«Συνήθισα κάπως χωρίς γυαλιά» είπε για να την εμ-

ψυχώσει. «Άσε που έχει και πλάκα. Ας πούμε το μεγάλο φίδι εκεί είναι...»

«Ο δρόμος» μουρμούρισε η Βικτώρια και ρούφηξε τη μύτη της.

«Σωστή η οίστερ! Και αυτό το ξαπλωτό κουνέλι εκεί πέρα;»

«Οι ομπρέλες μας που έχουν πέσει στο χώμα η μια πάνω από την άλλη».

«Και εκείνα εκεί τα κεράκια που λαμπυρίζουν στα δεξιά σου;»

Ένα ρίγος διαπέρασε τη ραχοκοκαλιά της Βικτώριας.

«Δεν ξέρω αλλά κουνιούνται» ψέλλισε.

Ο Χρήστος πήγε να την αποπάρει μα... Ήταν αλήθεια! Τα δυο φωτεινά σημάδια κουνιόντουσαν. Για την ακρίβεια, τέσσερα γοργά πόδια τα έφεραν ελαφροπατώντας προς το μέρος τους. Η Βικτώρια έβγαλε μια μικρή κραυγή και στριμώχτηκε δίπλα στον αδερφό της.

«Μη φοβάσαι» έκανε εκείνος με φωνή που έτρεμε λίγο. «Νομίζω πως είναι ένας σκύλος. Ναι, σκύλος» συμπέρανε όταν το ζώο είχε πλησιάσει πια αρκετά για να μπορέσει να το διακρίνει ακόμη και ένας μύωπας.

Η Βικτώρια ανάσανε ανακουφισμένη. Φοβόταν πολλά πράγματα σ' αυτή τη ζωή, όχι όμως και τα σκυλιά.

«Δίκιο έχεις» είπε, μισοκλείνοντας τα μάτια της για να δει καλύτερα. «Και ξέρεις κάτι; Είναι ίδιος σχεδόν με τον σκύλο της κυρίας που μένει στον παραπάνω δρόμο από τον δικό μας. Τι ράτσα είναι εκείνος;»

«Λυκόσκυλο» είπε ο Χρήστος και ξεροκατάπιε.

«Ναι. Λυκόσκυλο. Μόνο που αυτός εδώ είναι πιο γκρίζος και τα μάτια του γυαλίζουν πιο πολύ. Και έχει

και πιο κοφτερά δόντια και η ανάσα του είναι πιο βρα-
χνή...»

Το ζώο είχε πια φτάσει δίπλα τους.

«Νομίζω πως δεν είναι λυκόσκυλο» είπε ο Χρήστος
που, λίγες μέρες πριν, είχε πετύχει ένα ντοκιμαντέρ με
άγρια ζώα στην τηλεόραση.

Δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει τη φράση του και το
ζώο σήκωσε το κεφάλι και άφησε ένα μακρόσυρτο ουρ-
λιαχτό να πλανηθεί μέσα στο δάσος. Οι ανάσες των παι-
διών σφάλωσαν στο στήθος τους. Λίγα δευτερόλεπτα με-
τά, μακρινά ουρλιαχτά ήρθαν σε απάντησή του. Αμέσως,
ο λύκος –γιατί, αλίμονο, σε αυτό το όχι και τόσο ευυπό-
ληπτο είδος ανήκε το συγκεκριμένο τετράποδο– πλησία-
σε τη μουσούδα του στο δεξί χέρι της Βικτώριας, άνοιξε
το στόμα του και εγκλώδισε το μανίκι της μπλούζας της
στις προιονωτές του οδοντοστοιχίες. Έπειτα, σφήνωσε τα
πόδια του στο χώμα και την τράδηξε, αναγκάζοντάς τη
να σηκωθεί.

Παλιά, όταν η Βικτώρια έδρισκε ακόμη ενδιαφέρον
στα παιδικά παραμύθια, της αρκούσε η σκέψη του λύκου
ξαπλωμένου στο κρεβάτι της γιαγιάς της Κοκκινοσκου-
φίτσας για να μείνει άγρυπνη όλη νύχτα. Και όμως, τώρα
που ένας πραγματικός λύκος, και μάλιστα δίχως νυχτικό,
την τραδούσε από το μανίκι, η Βικτώρια έδειχνε μια αξιο-
θαύμαστη ψυχραιμία. Ούτε έκλαιγε, ούτε τσίριζε, ούτε
χτυπιόταν. Μόνο έσερνε τα πόδια της δήμα το δήμα στα
ξερά φύλλα, με την καρδιά να χτυπά ξέφρενα, υπνωτι-
σμένη θαρρείς από τα μάτια του ζώου που έκαιγαν σαν
αναμμένα κάρβουνα μέσα στο λυκόφως.

Ο Χρήστος στην αρχή είχε μείνει άπραγος. Λες και δεν

ήταν η δική του αδερφή στα δόντια του αγριμιού μα κάποια ηθοποιός, που έπαιζε σε σίριαλ της τηλεόρασης. Τόσο έξω από κάθε λογική του φαινόταν αυτή η εικόνα που έβλεπε με τα μυωπικά του μάτια. Όμως, όταν το ελεύθερο χέρι της Βικτώριας τεντώθηκε ικετευτικά προς το μέρος του, το μυαλό του καθάρισε. Πετάχτηκε πάνω, το έπιασε και προσπάθησε να την τραβήξει πίσω. Ο λύκος γρύλισε απειλητικά και τράβηξε ακόμη πιο δυνατά. Ο Χρήστος ένιωσε την παλάμη της αδερφής του να ιδρώνει και δεν τόλμησε να επιμείνει. Χαλάρωσε λοιπόν την αντίστασή του και αφέθηκε και εκείνος στις διαθέσεις του ζώου. Τους πήγαινε προς το γεφυράκι.

Τότε μόνο ο Χρήστος θυμήθηκε το τηλέφωνό του και, δίχως άλλη καθυστέρηση, ο αντίχειρας του ελεύθερου χεριού άρχισε να χαϊδεύει την οθόνη. Όταν εμφανίστηκε η λέξη «μπαμπάς», τη χτύπησε ελαφρά. Η κλήση ξεκίνησε τη στιγμή ακριδώς που τα πόδια της Βικτώριας πατούσαν στο πρώτο σανίδι της γέφυρας και μετά από δύο χτυπήματα ο Μάξιμος Παρωρίτης απάντησε.

«Μπαμπά!» ξεκίνησε λαχανιασμένος ο Χρήστος. «Ένας...»

«Αγόρι μου, οδηγώ!» τον επέπληξε ήρεμα ο πατέρας του. «Ξέρεις πόσο είναι το πρόστιμο, με τον νέο Κώδικα Οδικής Κυκλοφορίας;»

Ο λύκος τράβηξε απότομα και ο Χρήστος παραπάτησε και έπεσε στο ένα του γόνατο. Με το τηλέφωνο πάντα στο αντί του, σηκώθηκε και άρπαξε ξανά το χέρι της αδερφής του, η οποία είχε πια σχεδόν διασχίσει τη γέφυρα.

«Άκουσέ με» έκανε. «Ένας λύκ...»

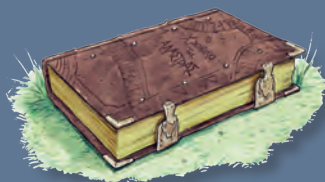
«Δεν ακούγεται καθαρά» τον διέκοψε ο πατέρας του.

«Αν είναι κάτι επείγον πάρε στο νούμερο της μαμάς. Εκείνη μπορεί να σου μιλήσει χωρίς κίνδυνο».

Και του το έκλεισε.

Δίχως να πάρει ανάσα, ο Χρήστος κάλεσε τη μητέρα του. Η κλήση όμως δεν ξεκίνησε ποτέ. Με το που τα πόδια του αγοριού πάτησαν την αντίπερα όχθη, το τηλέφωνο έβγαλε έναν ξέπνοο ήχο και έμεινε βουβό. Το σήμα είχε πια χαθεί.

«Κάποιος είναι έξω!» Ένας θόρυβος είχε ακουστεί. Ένας μικρός γδούπος και μετά βήματα και λαχανιασμένες ανάσες. Ο Χρήστος πετάχτηκε σαν σίφουνας από την πολυθρόνα του. (...) Η Βικτώρια σήκωσε το κεφάλι της από το βιβλίο. «Μίλα!» είπε με σιγανή φωνή. «Είναι εκείνοι που φαντάζομαι.»

Γιατί συμβαίνει, κάποτε, να ανοίγουμε ένα βιβλίο και κυριολεκτικά να μπαίνουμε μέσα στην ιστορία ή να ξεχύνεται εκείνη από τις σελίδες του και να έρχεται να μας βρει.

Τότε αποκαλύπτεται τι είναι στ' αλήθεια αυτό που νομίζαμε για πηγάδι στην αυλή, ποια είναι η γυναίκα που γνωρίσαμε ως προγιαγιά και, κυρίως, ποιο είμαστε εμείς οι ίδιοι.

Ένα μυθιστόρημα, δυο αντικριστοί κόσμοι, ένα ταξίδι: από τα ακριβά προάστια της σύγχρονης πόλης στο Μαύρο Νησί του κόσμου της Αλάστρας. Υπάρχει γυρισμός;

www.i-read.i-teen.gr

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**
www.patakis.gr

ISBN 978-960-16-6218-3

9 789601 662183

Βοηθ. κωδ. μηχ/σης 10218